

PEL·LÍCULES DEL PROGRAMA

Le siège (La butaca), Yves-Marie Mahé i Séverine Bellini, 1999, 4'
Aixecat de la cadira perquè se't vegi el cul. Una divertida posada en escena sobre el concepte d'home-objecte-moble.

Enchaînement niveau 1 & 3 (Encadenament nivell 1 y 3), Bertrand Berrenger Compagny, 1995, 4 min 45 s
Coreografies interpretades per ballarines no professionals.

Familistère (Familisteri), Yves-Marie Mahé, 2008, 12 min
La naturalesa humana fa que els pares estimin els fills més del que els fills poden estimar els pares. Aquesta pel·lícula intenta explicar per què.

Gay?, Jean-Gabriel Périot, 2000, 2 min
«Bona tarda; sóc gai, n'estic orgullós, sóc equilibrat, sóc feliç i m'agrada que em donin pel cul...»

Bienvenue ! Va crever ! (Benvingut! Fote't!), Yves-Marie Mahé, 2008, 4 min
Els subtítols es responen entre si i ens recorden alegrement que si vivim és per morir.

That's Entertainment, Derek Woolfenden, 2004, 9 min
Usurpada, moltes vegades censurada en les seves formes representatives, la ficció es venja i recupera els seus drets en aquesta pel·lícula, en què es revela contra el pretext informatiu de mostrar-ho tot, fins a arribar a la saturació visual. Aquesta sobreestimació respon més a la manipulació que a la informació, com mostren els fets de setembre del 2001. En aquest exemple la complaença del discurs mediàtic i els comentaris morbosos del que ha passat en els espais tancats (l'avió i les Torres Bessones), es barregen amb el fantasma col·lectiu d'imaginar un malson comú.

Hier (Abir), Bertrand Berrenger, 1999-2002, 2 min

D.J. Tupuduku, François Rabet, 2005, 2 min 10 s
Autoretrat?

Kant, Eric Duyckaerts, 2000, 6 min
L'artista es fica a la pell d'un fals cantant, un imitador de rap groller que agraïeix el nom del gran filòsof alemany amb insults francesos i anglesos fora de lloc (en el debat filosòfic).

L'art délicat de la matraque (L'art délicat de la porra), Jean-Gabriel Périot, 2010, 4 min
Aquesta pel·lícula tracta sobre l'art sensible dels policies.

Jeuness, Yves-Marie Mahé, 2008, 1 min 35 s
La biografia essencial de Nicolas S.

Black's Back, Derek Woolfenden, 2009, 12 min
Aquesta pel·lícula explora una visió subjectiva i fantasmal del combat figuratiu que juxtaposa l'imaginari occidental, representat per Disney, a l'imaginari dels moviments polítics relacionats amb la condició dels negres als Estats Units i el «Black Power». De la mateixa manera que «El bolero de Ravel» explica la història d'una ballarina que ho arrossega tot al seu pas, la cançó de Camille Yarbrough «All Hid» construeix Black's Back.

BIOGRAFIES

Bertrand Berrenger

Sota aquest nom s'amaga el treball original dels artistes Fabrice Bertrand i Jean-Paul Berrenger. Des de fa més de deu anys, aquest duo explora, a través de la filmació d'accions curtes, la fragilitat del

cos confrontada a certs obstacles (com ara cantar amb un regle a la boca), però també la facultat de produir, reproduir i amplificar el so relacionat amb els objectes quotidians i el seu context.

Derek Woolfenden

«Derek està mort o no vol seguir formant part d'un món que s'enorgulleix de la seva absència d'afectes. Aquest artista només existeix a través de la pantalla o de l'orifici (lent) d'una càmera, i les seves pel·lícules reivindiquen la barreja dels suports amb els temes, aquest mestissatge aberrant de les cites visuals, sonores i musicals produïdes perquè els diàlegs imprevistos s'estableixin entre Mr. William Shakespeare i Mr. Tex Avery, per exemple.»

Jean-Gabriel Périot

Artista de la memòria, artesà de la petjada (del registre, del record) i del document; solitari lector de biblioteques convertit en pensador d'allò que és viu i contemporani.

Eric Duyckaerts

Va néixer a Lieja el 1953 i actualment viu a Niça, on treballa com a mestre a la Villa Arson. El seu treball articula, amb humor, les arts plàstiques i els coneixements exògens com ara les creences, el dret o la lògica matemàtica.

François Rabet

Aquest artista «furiós» dispara el gallet fotogràfic per fraccionar els seus afectes, siguin aquests íntims, trivials o crítics. Totes les seves pel·lícules, malgrat la seva curta durada i la seva aparença de ser una crítica corrosiva sobre els nostres «temps moderns», contenen una tendresa inesperada.

Yves-Marie Mahé

Aquest cineasta neix el 1972 a Morlaix, al Finistère. Entre el 1991 i el 1997 és maquinista i posteriorment assistent de realització d'uns vint

curts i llargmetratges. Des del 1997 fins avui ha realitzat trenta curtmetratges més. El seu pas per l'escola de Gobelins, el 1997, li permet adquirir tècniques d'animació cinematogràfica. De la mateixa manera, el fet de seguir els concerts a Les Instants Chavirés de Montreuil el porta a buscar un equivalent cinematogràfic a l'escena noise dels noranta.

Declarat minimalista, treballa a partir d'una sola font i explota totes les seves possibilitats. Aquesta font és moltes vegades found footage o metratge trobat (tràilers, porno dels setanta-vuitanta, pel·lícules casolanes). El seu treball és ràpid i agressiu, i hi predomina l'interès per validar la forma sobre el fons. Aquesta forma seva d'agressió no és gratuïta, sinó que va acompanyada d'un distanciament que passa per la ironia. Encara que el seu cinema reivindica el cinema experimental, utilitza l'herència del lletrisme, del situacionisme, de la revista Hara-Kiri i del punk. Ell mateix ha compost la música de les seves pel·lícules diverses vegades.

Entre el 1997 i el 2000 participa en el col·lectiu súper-8 La Lueur Déchirée i entre el 2005 i el 2006 presideix l'associació de cinema experimental L'Étna. L'any 2007 funda el Collectif Négatif. Des de l'any 2008 és membre del comitè de selecció de la distribuïdora de cinema experimental Light Cone. A partir del 2009 treballa a Alsàcia per al teatre Marché au Grain, on realitza vídeos que s'inclouen en els espectacles escènics. Actualment, les seves pel·lícules són distribuïdes per Light Cone i pel col·lectiu Jeune Cinéma.

Programador: Loïc Díaz Ronda i Yves-Marie Mahé.